

Դանիելի Գիրքը — հարյուր չորսերորդը

Բացահայտելով մարգարեական կանոնը. Հասկանալով հետաքննիչ և գործադիր դատաստանները վերջին օրերում

Jeff Pippenger

2024-02-29

Մենք հաստատում ենք այն մարգարեական կանոնը, որը Հուդայի ցեղի Առյուծը բացահայտեց Դանիել տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարների կնիքները բացելու հր գործում՝ «վերջի ժամանակում», 1989 թվականին, երբ Խորհրդային Միությունը վերացվեց Ռոնալդ Ռեյգանի և Հռոմի պապի միջև գաղտնի դաշինքի միջոցով: Մենք ցույց ենք տվել, որ Հռոմի եռակի կիրառությունները և Բաբելոնի անկումը նույնացնում են Հայտնություն տասնյոթում ներկայացված կնոջը և այն գազանին, որի վրա նա նստած է և որի վրա թագավորում է:

Տասնյոթերորդ և տասնութերորդ գլուխներում կնոջ և գազանի պատկերմամբ նույնացվում է այն աստիճանական դատաստանը, որ Աստված բերում է ժամանակակից Բաբելոնի վրա՝ սկսվելով շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքից և շարունակվելով մինչև Միքայելը կանգնի, և մարդկային փորձության ժամանակը փակվի: Ժամանակի այդ շրջանը նշանավորում է Աստծո Գործադիր Դատաստանի առաջին մասը, որն իրագործվում է Նրա ողորմության խառնուրդով: Այնուհետև, յոթ վերջին պատուհասներով, Նրա դատաստանների մեջ այլևս ոչ մի ողորմություն չի խառնվում: Այդ երկու փուլերը նաև ենթադրվել են Քննական Դատաստանի մեջ, որը սկսվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Քննական դատաստանը սկսվեց մեռյալների քննությամբ և դատաստանով, իսկ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին սկսվեց ողջերի քննական դատաստանը:

Կենդանիների դատաստանը նույնպես բաժանված է երկու ժամանակաշրջանի. առաջինը սկսվում է 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին՝ այն անձանց քննությամբ և դատաստանով, որոնք թեկնածուներ են լինելու հարյուր քառասունչորս հազարի թվում, որովհետև դատաստանը սկսվում է Աստծո տնից: Մեռյալների քննչական դատաստանը կատարվում էր միայն նրանց նկատմամբ, որոնց անունները կյանքի ընթացքում որևէ ժամանակ գրվել էին կյանքի գրքում: Այնուհետև գրված և գրանցված մեռյալների անունները համեմատվում էին մեղքերի գրքի հետ: Եթե նրանք ունեին չխոստովանված մեղքեր, նրանց անունները հանվում էին կյանքի գրքից: Կենդանիների քննչական դատաստանը բնութագրվում է որպես սկսվող Աստծո տնից, մինչդեռ մեռյալների քննչական դատաստանում այդպիսի բնութագրում անհրաժեշտ չէր:

Կենդանիների քննական դատաստանի մեջ Աստծո Խոսքը զգուշությամբ մատնանշեց, որ հարյուր քառասունչորս հազարների կնքման ժամանակ այդ դատաստանը սկսվեց Երուսաղեմից, որն Աստծո եկեղեցին է: Աստվածաշունչը այս փաստի երկրորդ անմիջական վկայությունն է տալիս:

Քանզի ժամանակը եկավ, որ դատաստանը սկսվի Աստծո տնից. և եթե այն նախ մեզնից սկսվի, ապա ի՞նչ պիտի լինի այն մարդկանց վախճանը, որոնք չեն հնազանդվում Աստծո ավետարանին: 1 Պետրոս 4:17.

Կենդանիների դատաստանը սկսվում է Երուսաղեմից՝ Աստծո տնից, և կա որոշակի ժամանակ, երբ այդ դատաստանը սկսվում է: Կենդանիների դատաստանը սկսվում է Երուսաղեմում, երբ գրագրի թանաքամանը անցնում է Երուսաղեմով և նշան է դնում այն տղամարդկանց ու կանանց վրա, որոնք հառաչում և աղաղակում են այն պղծությունների համար, որ կատարվում են եկեղեցում և նաև երկրում:

Ավետարանին չհնազանդվող խումբը Հայտնության գրքի յոթերորդ գլխում ներկայացվում է՝ ի հակադրություն հարյուր քառասունչորս հազարի, որտեղ Հովհաննեսը նրանց նույնացնում է որպես մեծ բազմություն: Մեծ բազմությունը ներկայացնում է կենդանի հոգիների մի դաս, որոնք դատվում են կենդանիների դատաստանի ժամանակաշրջանում, և որոնք լիովին չեն հնազանդվել Աստծո օրենքին, որովհետև երկրպագել են պապի արևի օրվան: Միացյալ Նահանգներում շուտով գալիք կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ նրանք, ովքեր կնքվել են գրագրի սրվակով հրեշտակի կողմից Եզեկիելի գրքի իններորդ գլխում, ինչը նաև Հայտնության գրքի յոթերորդ գլխի կնքումն է, բարձրացվում են որպես դրոշակ: Այս նրանք, ովքեր ներկայումս չեն հնազանդվում ավետարանին, պատասխանատվության են ենթարկվելու յոթերորդ օրվա շաբաթի նկատմամբ:

«Բայց անցյալ սերունդների քրիստոնյաները պահում էին կիրակին՝ ենթադրելով, թե դրանով պահում են աստվածաշնչյան շաբաթը. և այժմ էլ ամեն եկեղեցում կան ճշմարիտ քրիստոնյաներ, չբացառելով նաև Հռոմեական կաթոլիկ հաղորդակցությունը, որոնք անկեղծորեն հավատում են, որ կիրակին աստվածային կարգադրությամբ սահմանված շաբաթն է: Աստված ընդունում է նրանց նպատակի անկեղծությունն ու Իր առջև նրանց ազնվությունը: Բայց երբ կիրակիի պահպանումը պարտադրվի օրենքով, և աշխարհը լուսավորվի ճշմարիտ շաբաթի պարտավորության վերաբերյալ, այն ժամանակ ով որ կխախտի Աստծո պատվիրանը՝ հնազանդվելու համար մի կանոնի, որ Հռոմից բարձր իշխանություն չունի, դրանով պապականությունն Աստծուց վեր կպատվի: Նա պատիվ է մատուցում Հռոմին և այն իշխանությանը, որ գործադրում է Հռոմի կողմից սահմանված հաստատությունը: Նա երկրպագում է գազանին և նրա պատկերին: Երբ մարդիկ այդժամ մերժեն այն հաստատությունը, որ Աստված հայտարարել է Իր իշխանության նշանը, և դրա փոխարեն պատիվ տան այն բանին, որ Հռոմն ընտրել է որպես իր գերիշխանության խորհրդանիշ, դրանով նրանք կընդունեն Հռոմին հավատարմության նշանը՝ «գազանի դրոշմը»: Եվ միայն այն ժամանակ, երբ այս հարցը այսպես հստակ դրվի ժողովրդի առաջ, և նրանք բերվեն ընտրելու Աստծո պատվիրանների և մարդկանց պատվիրանների միջև, նրանք, ովքեր կշարունակեն հանցանքի մեջ, կընդունեն «գազանի դրոշմը»»: The Great Controversy, 449.

Կնքվածների նշանը այն է, ով Ավետարանին չհնազանդվողներին հնազանդության է կոչում:

Եվ այն օրը պիտի լինի Հեսսեի արմատը, որ պիտի կանգնի իբրև դրոշակ ժողովուրդների համար. նրան պիտի փնտրեն հեթանոսները, և նրա հանգիստը պիտի լինի փառավոր: Եվ պիտի պատահի այն օրը, որ Տերը երկրորդ անգամ նորից պիտի մեկնի Իր ձեռքը՝ ձեռք բերելու Իր ժողովրդի մնացորդին, որ պիտի մնացած լինի Ասորեստանից, Եգիպտոսից, Պաթրոսից, Քուշից, Եդամից, Սենաարից, Համաթից և ծովի կղզիներից: Եվ Նա պիտի բարձրացնի դրոշակ ազգերի համար, պիտի հավաքի Բսրայելի վտարանդիներին և պիտի համախմբի Հուդայի ցրվածներին երկրի չորս ծագերից: Եսայիա 11:10-12.

Նրանք, ովքեր ներկայումս չեն հնազանդվում ավետարանին, դատվում են, քանի դեռ կենդանի են, սակայն նրանց դատաստանը պետք է հաջորդի կենդանի հարյուր քառասունչորս հազարի քննիչ դատաստանին, որովհետև նրանք կարող են զգուշացվել միայն՝ տեսնելով Աստծո կնիքն ունեցող տղամարդկանց և կանանց՝ շուտով գալիք կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի ընթացքում:

«Սուրբ Հոգու գործն է աշխարհին համոզել մեղքի, արդարության և դատաստանի մասին: Աշխարհը կարող է նախազգուշացվել միայն այն ժամանակ, երբ տեսնում է, որ նրանք, ովքեր հավատում են ճշմարտությանը, ճշմարտությամբ սրբագործված են՝ գործելով բարձր և սուրբ սկզբունքներով, և վեհ, բարձր իմաստով ցույց են տալիս սահմանագծի այն գիծը, որ բաժանում է Աստծո պատվիրանները պահողներին նրանցից, ովքեր դրանք ոտքի տակ են տալիս: Հոգու սրբագործությունը նշանավորում է այն տարբերությունը նրանց միջև, ովքեր ունեն Աստծո կնիքը, և նրանց, ովքեր պահում են կեղծ հանգստյան օրը: Երբ փորձությունը գա, հստակ կերևա, թե ինչ է գազանի դրոշմը: Դա կիրակի պահելն է: Նրանք, ովքեր ճշմարտությունը լսելուց հետո շարունակում են այս օրը սուրբ համարել, կրում են մեղքի մարդու ստորագրությունը, որը խորհեց փոխել ժամանակներն ու օրերները»: Bible Training School, December 1, 1903.

Կատարողական դատաստանը, որտեղ իրագործվում է երրորդ Եղիայի գործը, սկսվում է շուտով ընդունվելիք կիրակնօրյա օրենքից: Այն ժամանակի երկու շրջան է. առաջին շրջանում Աստծո դատաստանները խառնված են ողորմածությամբ նրանց համար, ովքեր այժմ չեն հնազանդվում ավետարանին, իսկ ապա դրան հետևում են վերջին յոթ պատուհասները, որոնք թափվում են առանց ողորմածության:

«Փորձության ժամանակը դեռ շատ երկար չի շարունակվի: Այժմ Աստված հեռացնում է Իր զսպող ձեռքը երկրից: Երկար ժամանակ Նա խոսել է տղամարդկանց և կանանց հետ Իր Սուրբ Հոգու միջոցով, բայց նրանք չեն ունկնդրել կոչին: Այժմ Նա խոսում է Իր ժողովրդի և աշխարհի հետ Իր դատաստաններով: Այս դատաստանների ժամանակը ողորմության ժամանակ է նրանց համար, ովքեր դեռ չեն ունեցել ճշմարտությունն իմանալու հնարավորություն: Տերը քնքշությամբ պիտի նայի նրանց վրա: Նրա ողորմած սիրտը հուզված է, և Նրա ձեռքը դեռ մեկնված է՝ փրկելու համար: Շատ մեծ թվով մարդիկ պիտի ընդունվեն ապահովության հոտի մեջ, որոնք այս վերջին օրերում առաջին անգամ պիտի լսեն ճշմարտությունը»: Review and Herald, November 22, 1906.

Ավետարանին չհնազանդվողները այն «ուրիշ ոչխարներն» են, որոնց Հիսուսը խոստացավ կանչել, և երբ Նա կանչի, նրանք պիտի լսեն Նրա ձայնը:

Եվ ուրիշ ոչխարներ էլ ունեն, որոնք այս փարախից չեն. նրանց ևս պիտի բերեն, և նրանք պիտի լսեն իմ ձայնը. և կլինի մեկ հոտ և մեկ Հովիվ: Հովհաննես 10:16.

Նրանք լսում են այն «ձայնը», որը Հայտնության տասնութերորդ գլխի երկրորդ «ձայնն» է, որ բարձրաձայն աղաղակում է շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, երբ մեծ պոռնիկի դատաստանը կրկնապատկվում է, քանի որ նա մինչև լցվել է իր մեղքի փորձաշրջանային բաժակը:

«Մարգարեն ասում է. «Ես տեսայ այլ հրեշտակ մը, որ իջնում էր երկնքից՝ մեծ իշխանություն ունենալով, և երկիրը լուսավորվեց նրա փառքով: Եվ նա գորեղ ձայնով աղաղակեց՝ ասելով. Մեծ Բաբելոնը ընկավ, ընկավ, և եղավ դների բնակարան» (Հայտնություն 18:1, 2): Սա նույն պատգամն է, որ տրվեց երկրորդ հրեշտակի կողմից: Բաբելոնը ընկավ, «որովհետև նա բոլոր ազգերին խմեցրեց իր պոռնկության բարկության գինուց» (Հայտնություն 14:8): Ի՞նչ է այդ գինին:—Նրա կեղծ վարդապետությունները: Նա աշխարհին տվել է կեղծ շաբաթ՝ չորրորդ պատվիրանի Շաբաթի փոխարեն, և կրկնել է այն սուտը, որ սատանան առաջինը ասաց Եվային Եդեմում՝ հոգու բնական անմահությունը: Բազմաթիվ ազգակից մոլորություններ էլ նա տարածել է հեռու և լայն՝ «մարդկանց պատվիրանները որպես վարդապետություն սովորեցնելով» (Մատթեոս 15:9):

«Երբ Հիսուսն սկսեց Իր հրապարակային ծառայությունը, Նա մաքրեց Տաճարը նրա սրբապղծական պղծությունից: Նրա ծառայության վերջին գործերի թվում էր Տաճարի երկրորդ մաքրագործումը: Այդպես էլ աշխարհի նախազգուշացման վերջին գործում եկեղեցիներին ուղղվում են երկու առանձնահատուկ կոչեր: Երկրորդ հրեշտակի պատգամն է. «Ընկավ, ընկավ Բաբելոնը՝ այն մեծ քաղաքը, որովհետև նա բոլոր ազգերին խմեցրեց իր պոռնկության բարկության գինուց» (Հայտնություն 14:8): Եվ երրորդ հրեշտակի պատգամի բարձր աղաղակի մեջ մի ձայն է լսվում երկնքից՝ ասելով. «Դ՞ուրս եկեք նրանից, իմ ժողովուրդ, որպեսզի նրա մեղքերին մասնակից չլինեք, և որպեսզի նրա պատուհասներից չընդունեք: Որովհետև նրա մեղքերը հասել են մինչև երկինք, և Աստված հիշեց նրա անօրենությունները» (Հայտնություն 18:4, 5):» Selected Messages, գիրք 2, 118:

ԱՄՆ-ում շուտով գալիք կիրակնօրյա օրենքով սկսվում է արդի Բաբելոնի վրա կատարվող առաջադիմական գործադիր դատաստանը, և քանի որ այդ երկու դատաստանները համընկնում են, սկսվում է նաև ողջերի դատաստանի վերջին ժամանակահատվածը: Այն երրորդ պատգամաբերը, որ ճանապարհ է պատրաստում Ուխտի Պատգամաբերի գործի համար, ներկայացնում է այն գործը ողջերի դատաստանի ժամանակ, որը սկսվել է 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին և ավարտվում է, երբ ներկայումս ավետարանին չհնազանդվողներից վերջինը լսում է Հայտնության տասնութերորդ գլխի երկրորդ ձայնը և դուրս է գալիս Բաբելոնից: Այդ գործը մատնանշում է հարյուր քառասունչորս հազարի տաճարի մաքրագործումն ու մաքրագատումը՝ ճանապարհ պատրաստող պատգամաբերի ծառայության սկզբում,

ապա՝ մեծ բազմության տաճարի մաքրագատումն ու մաքրագործումը՝ այն պատգամաբերի ծառայության ավարտին, որ ճանապարհ է պատրաստում Ուխտի Պատգամաբերի համար:

Շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ կկրկնվի Աստծո գործության այն դրսևորումը, որ տեղի ունեցավ Պենտեկոստեի ժամանակ:

«Մեզնից ոչ մեկը երբևէ չի ստանա Աստծո կնիքը, քանի դեռ մեր բնավորությունների վրա կա թեկուզ մեկ բիծ կամ արատ: Մեզ է թողնված շտկել մեր բնավորությունների թերությունները, մաքրել հոգու տաճարը ամեն տեսակ պղծությունից: Այն ժամանակ վերջին անձրևը կթափվի մեզ վրա, ինչպես վաղ անձրևը թափվեց աշակերտների վրա Հոգեգալստյան օրը....»

«Ի՞նչ եք անում դուք, եղբայրներ՝ ր, պատրաստության այդ մեծ գործում: Նրանք, ովքեր միանում են աշխարհին, ընդունում են աշխարհիկ կաղապարը և պատրաստվում գազանի նշանին: Նրանք, ովքեր անվստահ են իրենց անձի հանդեպ, ովքեր խոնարհեցնում են իրենց Աստծո առաջ և ճշմարտությանը հնազանդվելով՝ մաքրում են իրենց հոգիները, նրանք ընդունում են երկնային կաղապարը և պատրաստվում Աստծո կնիքին իրենց ճակատների վրա: Երբ հրամանագիրը հրապարակվի և դրոշմը դրվի, նրանց բնավորությունը կմնա մաքուր և անբիծ հավիտենության համար»: Testimonies, volume 5, 214, 216.

Հենց այստեղ է, որ մարգարեական Խոսքում մի թվացող անհամապատասխանության վրա կարելի է սայթաքել, թեև դրա անհրաժեշտությունը չկա: Աշակերտների օրերի Պենտեկոստեին գործությամբ օժտված պատգամը չտարվեց հեթանոսներին, որոնք այն մարդիկ են, որ մոտավորապես կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ չեն հնազանդվում ավետարանին: Պենտեկոստեին գործությամբ օժտված պատգամը տարվեց դեպի հին Իսրայելը, որը դեռևս ևս երեքուկես տարի գտնվում էր իր վերջին փորձաշրջանի ընթացքում:

Յոթանասուն շաբաթ սահմանված է քո ժողովրդի և քո սուրբ քաղաքի վրա՝ հանցանքը վերջացնելու, մեղքերին վախճան տալու, անօրենության համար քավություն անելու, հավիտենական արդարությունը բերելու, տեսիլքն ու մարգարեությունը կնքելու և Ամենասուրբին օծելու համար: Դանիել 9:24:

Այն պատգամը, որ Պենտեկոստեին գործություն ստացավ, չէր հասցվելու նրանց, ովքեր չէին հնազանդվել ավետարանին, մինչև Ստեփանոսի քարկոծվելը 34 թվականին: Քույր Ուայթը հաճախ մատնանշում է այս փաստը:

«Ապա,— ասաց հրեշտակը,— «Եվ նա ուխտը պիտի հաստատի շատերի հետ մեկ շաբաթով [յոթ տարի]»»: Փրկչի՝ Իր ծառայության մեջ մտնելուց հետո յոթ տարի Ավետարանը պետք է քարոզվեր հատկապես հրեաներին՝ երեք ու կես տարի հենց Քրիստոսի կողմից, իսկ այնուհետև՝ առաքյալների: «Եվ շաբաթվա կեսին նա պիտի դադարեցնի զոհն ու ընծան»: Դանիել 9:27: Մ. թ. 31 թվականի գարնանը Քրիստոսը՝ ճշմարիտ զոհը, մատուցվեց Գողգոթայում: Այն ժամանակ տաճարի վարագույրը երկու մասի պատռվեց՝ ցույց տալով, որ զոհաբերական ծառայության սրբությունն

ու նշանակությունը վերացել էին: Ժամանակն էր, որ երկրավոր զոհն ու ընծան դադարեին:

«Այդ մեկ շաբաթ՝ յոթ տարիները, ավարտվեց մ. թ. 34 թվականին: Այնուհետև Ստեփանոսի քարկոծմամբ հրեաները վերջնականապես կնքեցին իրենց մերժումը ավետարանի հանդեպ. հալածանքից սփռված աշակերտները «ամենուրեք շրջում էին և քարոզում խոսքը» (Գործք 8:4), իսկ կարճ ժամանակ անց Սողոմ հալածիչը դարձի եկավ և դարձավ Պողոս՝ հեթանոսների առաքյալը»: Քրիստոսի կյանքը, 233:

Այն պատգամը, որ գործությամբ օժտվեց Պենտեկոստեին՝ Քրիստոսի հարությունից հիսուն օր անց, համընկնում է կիրակնօրյա օրենքի հետ, երբ ավետարանը Բաբելոնից դուրս է կանչում Քրիստոսի մյուս հոտին. սակայն խաչից հետո երեքուկես տարի չանցած չէր, որ հրեաները «կնքեցին իրենց մերժումը ավետարանի նկատմամբ», և այն ժամանակ պատգամը գնաց հեթանոսների մոտ, որոնք այն ժամանակ նրանք էին, որ չհնազանդվեցին ավետարանին: Թվացյալ հակասությունն ավելի է մեծանում այն նույնացումով, թե մ.թ. 34 թվականին հրեաները կնքեցին իրենց մերժումը ավետարանի նկատմամբ, որովհետև Քույր Ուայթն այլ կերպ է ասում:

«Քանի որ ամբողջ ծիսական կարգը խորհրդանշական էր Քրիստոսի նկատմամբ, Նրանից զատ այն ոչ մի արժեք չունեւ: Երբ հրեաները, մահվան մատնելով Նրան, կնքեցին իրենց կողմից Քրիստոսի մերժումը, նրանք մերժեցին այն ամենը, ինչ նշանակություն էր տալիս տաճարին և նրա արարողություններին: Նրա սրբությունը հեռացել էր: Այն դատապարտված էր կործանման: Այդ օրվանից զոհաբերական ընծաներն ու դրանց հետ կապված ծառայությունը զուրկ էին իմաստից: Կայենի ընծայի նման, դրանք չէին արտահայտում հավատ Փրկչի հանդեպ: Քրիստոսին մահվան մատնելով՝ հրեաներն ըստ էության կործանեցին իրենց տաճարը: Երբ Քրիստոսը խաչվեց, տաճարի ներքին վարագույրը վերից վար պատռվեց երկու մասի, ցույց տալով, որ մեծ վերջնական զոհը մատուցված էր, և որ զոհաբերական ընծաների համակարգը հավիտյան ավարտված էր»: The Desire of Ages, 165.

Արդյո՞ք հրեաները ավետարանի մերժումը վերջնականապես կնքեցին Ստեփանոսի քարկոծությամբ, թե՞ Քրիստոսի խաչով: Այս թվացյալ հակասությունը կապված է մեկ այլ թվացյալ հակասության հետ՝ Պենտեկոստեին Աստծո գործության դրսևորման նույնացման հետ շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի հետ:

Մենք մտադիր ենք այդ թվացյալ հակասությունը պարզաբանել հաջորդ հոդվածում, սակայն ցանկանում եմ մեզ հիշեցնել, որ այս մասնավոր քննության նպատակը հիմնված է այն փաստի վրա, որը մարգարեների կողմից նույնացվում է, այն է՝ որ վերջին օրերին Աստծո Լաոդիկեական ժողովուրդը չի հասկանում դատաստանը: Մենք ժամանակ ենք հատկացրել դատաստանի զանազան ժամանակաշրջաններն ու նպատակները վերանայելու համար, որպեսզի հստակ ըմբռնենք, թե ինչպես և քննչական, և գործադիր դատաստանները երկուսն էլ հանդիպում են շուտով եկող Կիրակնօրյա օրենքում: Որպեսզի տեսնենք այն հայտնությունը, որը կապված է մեր այժմ իսկ բարձրացրած թվացյալ հակասությունների հետ, անհրաժեշտ էր վերանայել

այս տարրերը:

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Հռոմեական կաթոլիկները ընդունում են, որ շաբաթի փոփոխությունը կատարվել է իրենց եկեղեցու կողմից, և հենց այդ փոփոխությունն են բերում որպես եկեղեցու գերագույն իշխանության ապացույց: Նրանք հայտարարում են, որ շաբաթվա առաջին օրը որպես շաբաթ պահելով՝ բողոքականները ճանաչում են նրա իշխանությունը աստվածային բաներում օրենք սահմանելու: Հռոմեական եկեղեցին չի հրաժարվել իր անսխալականության հավակնությունից. և երբ աշխարհը և բողոքական եկեղեցիները ընդունում են իր կողմից հաստատված կեղծ շաբաթը, մինչդեռ մերժում են Եհովայի շաբաթը, նրանք փաստորեն ընդունում են այս հավակնությունը: Նրանք կարող են վկայակոչել այս փոփոխության համար բերվող հեղինակությունը, սակայն նրանց դատողության մոլորությունը հեշտությամբ նկատելի է: Պապականը բավականաչափ սուր է տեսնելու, որ բողոքականները խաբում են իրենք իրենց՝ կամովին փակելով իրենց աչքերը գործի փաստերի առաջ: Քանի որ կիրակնօրյա հաստատությունը առավել բարեհաճություն է շահում, նա ուրախանում է՝ վստահ զգալով, որ այն ի վերջո ամբողջ բողոքական աշխարհը կբերի Հռոմի դրոշմի ներքո»:

«Շաբաթի փոփոխությունը Հռոմեական եկեղեցու իշխանության նշանը կամ կնիքն է: Նրանք, ովքեր, հասկանալով չորրորդ պատվիրանի պահանջները, ընտրում են կեղծ շաբաթը պահել ճշմարիտի փոխարեն, դրանով իսկ պատիվ են մատուցում այն իշխանությանը, որով միայն այն հրամայված է: Գազանի նշանը պապական շաբաթն է, որը աշխարհին ընդունել է Աստծո սահմանած օրվա փոխարեն:»

«Սակայն մարգարեության մեջ սահմանված գազանի դրոշմը ընդունելու ժամանակը դեռ չի եկել: Փորձության ժամանակը դեռ չի եկել: Ամեն եկեղեցում կան ճշմարիտ քրիստոնյաներ, առանց բացառելու նաև Հռոմեական կաթոլիկ համայնքը: Ոչ ոք չի դատապարտվում, մինչև որ լույսը չստացած լինի և չտեսած լինի չորրորդ պատվիրանի պարտավորեցնող ուժը: Բայց երբ հրապարակվի կեղծ շաբաթը պարտադրող հրամանը, և երբ երրորդ հրեշտակի բարձրաձայն աղաղակը մարդկանց զգուշացնի գազանին և նրա պատկերին երկրպագելու դեմ, այն ժամանակ կեղծի և ճշմարիտի միջև սահմանագիծը հստակ կքաշվի: Այնժամ նրանք, ովքեր դեռ կշարունակեն մնալ հանցանքի մեջ, կընդունեն գազանի դրոշմը իրենց ձակատների վրա կամ իրենց ձեռքերի վրա»:

«Արագ քայլերով մենք մոտենում ենք այս ժամանակաշրջանին: Երբ բողոքական եկեղեցիները կմիավորվեն աշխարհիկ իշխանության հետ՝ սատարելու կեղծ կրոնը, որին հակառակվելու համար իրենց նախահայրերը կրել են ամենադաժան հալածանքը, այն ժամանակ պապական շաբաթը կպարտադրվի եկեղեցու և պետության միացյալ իշխանությամբ: Կլինի ազգային ուրացություն, որը կավարտվի միայն ազգային կործանումով»: Bible Training School, February 2, 1913.